

LŐRINCZ JÓZSEF

Ablakok

SZELLŐZTETŐ ABLAK
MEGFIGYELŐ ABLAK
LEHALLGATÓ ABLAK
BESZÉLGETŐ ABLAK

AHOGY RAJTAKAPNAK

Előnyös hely

Nagyon jó helyen lakom:
Itt vannak, egész közel, a gondok.
Elérhet hamar a baj,
A nevét még ki se mondod.
A Taxis már tudja, hol lakom,
Egy napon majd, meglásd,
Dudál, beszél: „Haver,
Meghoztam neked a Kaszást!”

Fekete vers

LebegekTranszcendentálisLében
NézemFelülrőlAhogyÚszom
SzárnyAzAHátamonAvagyUpszony
VeledEgyDepressziótMárMegéltem
LebegekTranszcendentálisLében
SzárnyAzAHátamonAvagyUpszony
NézemFelülrőlAhogyÚszom

LŐRINCZ JÓZSEF (1947, Székelydália) a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnázium nyugdíjas magyartanára. Verseket, irodalomtörténeti tanulmányokat, kritikákat, recenziókat, néprajzi gyűjtéseket jelentetett meg. Mintegy háromszáz sajtóközlés mellett tíz könyvet publikált, legutóbb, 2017-ben, az Őszi derű című verskötetét.

Halmaz

Mindig hátulról
olvasandók a nagy versek
rendszerint eljutunk a kezdethez ami a lényeg
de félek így x-lábú lesz az emberiség
egy dallamban vízirigónak lenni volna jó
köszönjük Kassák Lajos hogy meg-
tanítottad nekünk a központosítás nélküli írást
és hogy maradandóan csúszkálhat a kommunikáció
a logika kavart
korán indultam esőcipőben
hogyan zavarba hoztam magam

Kilencedik emelet

Tócsák a tömbházak tetején,
Felnézünk magunkra: te meg én.
Vajon meglátjuk-e még a másikban azt,
Aki hozta hajdan létünkbe a tavaszt?
Vagy lenyílik a korlát, az amúgy is megunt,
És mi a mélybe le: magunkba zuhanunk.

Mélységeim

Úttalan utakon, végtelen időközön keresztül,
Iránytű nélkül kószáltam összevissza önmagamban.
Hegyeken, barlangokon át, köd és füst övezte utakon.
Csak néha villant fel előttem az ösvény – egy-egy mosoly –,
Lábam alatt a bizonytalan sziklapárkány,
És még lennebb a végtelen örvénylő mélység.
Utamat nihilek nézték.
Ha valakit találtam is az ágyban,
Az üresség feküdt be alám csak.

*A célokat, mint a szőnyeget felcsavarták.
Aztán hogy, hogy nem, egyszer csak mégis
Derűs alföldre érkeztem,
Tiszta, nagy vizek csobognak, hömpölyögnek körülöttem,
És őrizik álmomat sudár jegenyék.
Fekszem, mint nagy kő a homokban,
Tudva tudom, hogy a magasság,
Ahonnan lezuhanhatnék, a mélységeimben ott van.*

Nézőpontok

*Már a templomok is versengenek:
Ki volt itt hamarabb.
És hogy melyik üdvözítőbb,
A hagymakupola vagy a kúpkalap.
Kereszt, gömb, kakas vagy nihilsapka?
Melyik isten igazabb?
És a címerét ki, kitől, miért kapta?
Egymásra nőnek a nézőpontok,
És én töprengök, mi az igaz:
Amit ők mondanak, vagy amit én mondok?
Amit megírtak, megtörtént-e, vagy nem?
Fölénk nő, alánk ás, belénk döfi
Gyűlölet-kardját a történelem.*

SZAMOS MARIANN Lakodalom

Gyuri bácsit meghívták, ott lépkedett a nászmenet utolsó sorainak hol egyikében, hol másikában, frissen borotválva, egyetlen puhára kefélt éjfe-kete öltönyében, amely a mérsékelt használatból szokatlanul mutatósá tette még mindig délceg, csupa csont és bőr alakját.

Gyuri bácsi Szilvike, a menyasszony családja részéről volt hivatalos, mind a templomi esküvőre, mind a lakodalomra, hiszen annak idején a leány nagypapjának volt a násznagya egy rokoni szálaknál is erősebb köte-lék, a bajtársiasság elismeréseként. Gyuri örült a meghívásnak, mert a tisztelet szerény megmutatkozását látta benne, illetve mert a frigykötési ceremónia a hagyománynak megfelelően zajlott: a vőlegény rezesbandá-val indult neki a falu széléről a felsőváros végének, hogy a dombra felka-paszkodva ízes rigmusokkal, kedélyes poharazgatás közben kikérje a fod-rokba öltözött arát.

A nászmenet ütemesen haladt, a kikészített arcát a naptól fehér csipke-ernyővel óvó menyasszonnyal az élen. Aprókat lépett fehér lakkcipőjének felmagasított sarkain, vőlegénye pedig, mivel sehogy sem tudott igazodni a lány imbolygó járásához, hol behúzott nyakkal az ernyő alatt, hol két lépéssel lemaradva integetett a főutca két oldalára kitódult néznek.

Gyuri bácsi integető kezeket, mosolygó arcokat és mozgó szájakat látott, de nem hallotta még azt se, amit a szomszéd Józsi bácsi súgott a fülébe, mert annyira hangosan verte a taktust a menetet záró muzsikusok három-fős bandája. Úgy érezte az öreg, bár mostanáig nem volt magára panasz, de ezt a menetelést követően biztosan elkezdi majd romlani a hallása, és innen már csak napok, legfeljebb hetek kérdése, hogy élemedett kora végre korlátokat állítson elébe. Nem bánta, hogy nem hallotta a Józsit, mert az most úgyis nagyra volt a feleségével, a Bözsivel, aki főszakácsnő-ként vette ki a maga részét a lakodalomból, és mert a legjobb barátja, Pista, a menyasszony nagypapja, nem hogy meghívást nem kapott a családot min-den szegről-végről összeecsődítő eseményre, hanem tüntetőleg még a nap-ját se közölték vele előre, remélve, hogy minél később szerez tudomást a jeles eseményről. A Szilvikéék nem is beszéltek az öreggel, már ki tudja, mióta. Igazság szerint a faluban Gyuri bácsin kívül senki nem beszélt már vele.

Gyuri bácsi ezt csúf dolognak tartotta, és szégyellte magát mások helyett is, különösen az ő nyolc éve elhunyt, drága Cecíliája, de legfőképp

SZAMOS MARIANN (1988, Margitta) újságíró. A kolozsvári BBTE történelem-régészet szakán szerzett diplomát, majd a kulturális örökség védelme és kutatása területén mesteri képzésben részesült. 2018 februárjáig a Reggeli Újság tudósítója volt.